Dosarul nr. 4r-2736/25 Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani)
4-25038280-02-4r-05082025 Judecător Tudor STAMBOL

D E C I Z I E
în numele Legii

25 martie 2026 **mun. Chișinău**

COLEGIUL PENAL AL CURŢII DE APEL CENTRU
Având în componența sa:
Președintele ședinței: Eugeniu BEȘELEA
Judecători: Andrei CAZACICOV și Vitalie BUDECI

a examinat în ordine de recurs, fără prezența părților, recursul declarat de către avocata Doina Ioana STRĂISTEANU în interesele persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional URSU Alexandra, împotriva Hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 4-752/2025 din 19 iunie 2025, în cauza contravențională intentată prin procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 454943 din 14.03.2025 în privința lui **URSU Alexandra** în temeiul art.64 alin.(2) Cod contravențional.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:
În procedura instanței de fond: din 24.03.2025 până la 19.06.2025;
În Curtea de Apel Centru: din 05.08.2025 până la 25.03.2026.
Procedura de notificare a părților a fost executată.

Verificând legalitatea Hotărârii atacate, pe baza materialelor din dosar, în contextul motivelor invocate de recurent, Colegiul penal al Curții de Apel Centru,

A C O N S T A T A T :

1. La data de 14.03.2025 agentul constatator al IP Botanica al DP mun. Chișinău, Oleg CORCIUBAȘ, a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI06 454943 în privința lui URSU Alexandra, pe faptul că, la data de 09.03.2025, în mun. Chișinău, str. *****, a încălcat graficul de întrevedere cu copilul și nu a permis tatălui întrevederea cu copilul.

Astfel, acțiunile cet. URSU Alexandra au fost calificate de către agentul constatator în baza art.64 alin.(2) Cod contravențional.

2. *Prin Hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 4-752/2025 din 19 iunie 2025,* a fost recunoscută vinovată URSU Alexandra de comiterea contravenției prevăzute de art.64 alin.(2) Cod Contravențional, stabilindu-i sancțiune sub formă de amendă în mărime

de 12 (doisprezece) unități convenționale în beneficiul statului ceia ce constituie 600 (șase sute) lei.

A fost explicat contravenientei conținutul art.34 alin.(3) Cod contravențional, care prevede: „Contravenientul este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 3 zile lucrătoare de la data aducerii la cunoștință a deciziei de aplicare a sancțiunii contravenționale. În acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

3. *Nefiind de acord cu Hotărârea instanței de fond, avocata Doina Ioana STRĂISTEANU în interesele persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional URSU Alexandra a declarat recurs în termenul legal, prin care solicită admiterea recursului, casarea Hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 4-752/2025 din 19 iunie 2025, cu rejudecarea cauzei și emiterea unei noi decizii judecătorești.*

În motivarea recursului apărarea a menționat că, în fapt, recurenta nu a săvârșit fapta incriminată de instanță, iar conduita sa nu întrunește elementele constitutive ale contravenției prevăzute de norma sus-menționată. Or, pentru a reține incidența art.64 alin.(2) Cod contravențional, era esențial ca situația de fapt să se încadreze în limitele stabilite prin Decizia autorității tutelare din 11.02.2025, care stabilește ca întrevederile cu tata vor avea loc în a II-a și a IV-a săptămână a lunii, în ziua de vineri tata urmând a lua copilul de la ora 17:00 și petrece timp cu copilul până duminică la ora 16:00. În plus, procesul-verbal cu privire la contravenție nu întrunește cerințele de legalitate impuse de Codul contravențional, în special sub aspectul conținutului său obligatoriu și al clarității acuzației formulate. Astfel, omisiunile esențiale din conținutul actului constatator -lipsa indicării precise a orei comiterii faptei, neclaritatea cu privire la ziua exactă de referință în raport cu programul stabilit de autoritatea tutelară, dar și lipsa unei descrieri clare și concrete a conduitei pretins ilicite – afectează în mod direct posibilitatea de determina fapta contravențională cu certitudine, întrucât aceste lacune schimbă în mod fundamental contextul în care presupusa faptă ar fi fost comisă. Prin urmare, având în vedere caracterul incomplet și neclar al procesului-verbal, acesta nu poate constitui un temei suficient și legal pentru atragerea răspunderii contravenționale a dnei URSU Alexandra, întrucât o astfel de răspundere trebuie fundamentată pe un act întocmit cu respectarea strictă a cerințelor de legalitate, previzibilitate și individualizare a faptei.

Invocă faptul că recurenta a fost atrasă la răspundere contravențională, într-o manieră care contravine atât cerințelor legale privind constatarea și sancționarea unei contravenții, cât și dreptului său fundamental la un proces echitabil, consacrat de Art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. În fapt, acesteia i se impută o presupusă nerespectare a programului de întrevedere stabilit prin decizia Direcției pentru protecția drepturilor copilului (DPDC) Buiucani nr. 01/10 din 11 februarie 2025, însă imputarea contravențională se fundamentează pe o faptă a cărei circumstanțe au fost interpretate într-o manieră arbitrară și extensivă care, în realitate, nu demonstrează conduita ilicită imputată. Astfel, în conținutul deciziei sus-menționate, se prevede în mod expres că tatăl copilului, dl Vadim URSU, urmează să aibă întrevederi cu fiul său în a doua și a patra săptămână a fiecărei luni, cu preluarea copilului vinerea de la ora 17:00 și returnarea acestuia duminică la ora 16:00. Această reglementare clară și specifică nu poate fi interpretată extensiv pentru a reține răspunderea recurentei într-o situație în care, în realitate, nu există probe că aceasta ar fi

refuzat comunicarea, ci doar că nu a răspuns la o solicitare adresată în afara cadrului stabilit de grafic. Așadar, întrevederile trebuie să respecte nu doar o ordine calendaristică lunară, ci și o structură săptămânală clară, prevăzută de normele uzuale de interpretare a calendarului civil.

Din acest punct de vedere, este esențial de precizat că o săptămână completă este definită, în sens juridic şi administrativ, ca o perioadă de șapte zile consecutive, începând cu ziua de luni şi încheindu-se duminica. Această definiție este conformă atât uzanțelor interne administrative, cât și standardelor internaționale consacrate, în special Standardului ISO 8601. Conform acestui standard internațional, adoptat pentru uniformizarea interpretării datelor în cadrul comunicațiilor globale, săptămâna începe lunea şi se încheie duminica. Astfel, orice săptămână care nu conține acest interval complet - de la luni până duminică - nu poate fi considerată o săptămână deplină, inclusiv în sensul graficului stabilit de autoritatea competentă. Or, în luna martie 2025, datele de 1 şi 2 martie au căzut într-o zi de sâmbătă și duminică, fiind ultimele două zile ale săptămânii care a început în februarie şi s-a încheiat pe 2 martie. În mod evident, aceste două zile nu pot forma o „săptămână” în sine, întrucât ele nu constituie o unitate calendaristică completă, ci reprezintă finalul săptămânii precedente. În consecință, prima săptămână completă a lunii martie 2025 este cea care începe luni, 3 martie, și se încheie duminică, 9 martie. Pe cale de consecință, a doua săptămână completă este 10–16 martie, iar a patra săptămână este 24–30 martie. În acest context, data de 09 martie 2025, care a căzut duminica, reprezintă ultima zi a primei săptămâni a lunii martie, nicidecum a celei de-a doua săptămâni. Prin urmare, această dată nu corespunde unei zile de întrevedere conform graficului stabilit prin actul autorității tutelare, deoarece prima întrevedere conform programului valabil ar fi trebuit să aibă loc începând cu 14 martie (vineri), ca parte a celei de-a doua săptămâni, şi nu în weekendul 7–9 martie.

Această interpretare este singura care respectă caracterul previzibil al actului administrativ emis de autoritatea tutelară, precum şi obligația persoanei vizate - în speță mama - de a se conforma unor dispoziții clare, ferme şi determinabile, nu unor interpretări arbitrare ale noțiunii de „săptămână”, întrucât întrevederile trebuie să înceapă vinerea, este logic și juridic corect ca determinarea „săptămânilor" relevante în grafic să se facă prin raportare la săptămâni integrale, iar nu la fragmente izolate de weekend, cum sunt zilele de 1-2 martie. O săptămână are 7 zile, dintre care 5 lucrătoare şi 2 de weekend, nu doar 2 de weekend.

În consecință, solicitarea tatălui copilului - de a beneficia de o întrevedere în weekendul 7-9 martie 2025 nu se încadrează în termenii graficului impus de autoritatea tutelară, ci constituie o cerere formulată în afara limitelor de aplicare a acestuia. Iar în aceste condiții, recurenta nu era obligată în niciun mod să predea copilul spre întrevedere, deoarece nu era vorba despre o perioadă în care autoritatea competentă a impus o asemenea obligație. Lipsa unui răspuns sau a unei reacții din partea mamei la solicitările telefonice ale tatălui din acel weekend nu poate fi interpretată ca o încălcare a graficului, întrucât graficul nici nu era aplicabil la acea dată. Recurenta şi-a stabilit planurile zilei conform agendei proprii, deoarece știa că nu are nicio obligație de a pregăti copilul pentru întrevedere, nu era săptămâna dispusă pentru acest lucru, astfel că dnei şi-a permis să se ocupe de activitățile ei și ale copilului după

propriul plan și să nu aibă în vedere ținerea telefonului deschis, încărcat pentru a nu omite un eventual sunet, fără ține cont de solicitări netemeinice, pe care adesea le uzează dl URSU.

Invocă apărarea că niciun temei legal nu poate fi invocat pentru a obliga mama să răspundă la solicitări adhoc de comunicare în afara graficului prestabilit, mai ales în contextul în care aceasta și-a organizat programul personal şi familial ținând cont de faptul că nu era obligată să prezinte copilul în acea perioadă. A-i imputa lipsa răspunsului la un apel care nici nu avea acoperire legală în decizia autorității tutelare echivalează cu o încălcare a principiului legalității răspunderii contravenționale.

Prin urmare, orice presupusă culpă a recurentei se destramă în fața acestei interpretări corecte şi juridic fundamentate a graficului de întrevederi. În lipsa unei obligații concrete stabilite pentru data de 09.03.2025, recurenta nu a fost și nu putea fi ținută să predea copilul, iar simplul fapt că nu a răspuns la o solicitare nejustificată nu poate fi transformat într-o faptă contravențională. Așadar, imputarea adusă acesteia este lipsită de temei juridic şi trebuie respinsă ca atare. Chiar și admițând, prin absurd, ipoteza invocată de către petentul URSU şi susținută de instanța de fond, trebuie subliniat cu fermitate că nici în această eventualitate nu sunt întrunite condițiile legale pentru angajarea răspunderii contravenționale a recurentei. Fapta imputată nu este dovedită în mod cert, complet și obiectiv.

Potrivit art.8 alin.(1) Cod contravențional al Republicii Moldova, „Persoana este supusă răspunderii contravenționale numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție." Or, vinovăția nu se poate prezuma, ci trebuie demonstrată prin probe clare, concludente şi directe, care să ateste că fapta a fost comisă cu intenția de a eluda obligația impusă printr-un act cu forţă juridică. în cauza de față, elementul subiectiv al contravenției respectiv intenția de a împiedica contactul copilului cu tatăl - nu este demonstrat în niciun mod. Dimpotrivă, presupusă „dovadă" adusă împotriva recurentei este faptul că nu ar fi răspuns la apelurile telefonice ale tatălui în ziua de 9 martie. Acest fapt, izolat şi neînsoțit de alte elemente probatorii, nu are valoare juridică în sine pentru a fundamenta o sancțiune contravențională. Lipsa unui răspuns la un apel telefonic nu echivalează cu o manifestare automată de voință contrară executării graficului de întrevederi, şi cu atât mai puțin poate fi interpretată ca un refuz activ, deliberat şi nejustificat. Este de notorietate că într-o societate modernă, caracterizată de o multitudine de activități personale, profesionale şi familiale, nerespectarea apelurilor telefonice nu este de natură să reflecte reaua-credință a unei persoane. Fiecare cetățean are dreptul la viață privată și la organizarea propriului program, fără a fi prezumat că acționează în scopuri ilicite ori ostile față de alte persoane în cazul în care nu răspunde la un apel la o anumită oră sau într-un anumit interval, în special când cunoaște că nu are o obligație în acest sens, conform limitelor temporale impuse de graficul de întrevederi emis de autoritatea tutelară.

Subliniază că, recurenta nu avea obligația legală de a sta la dispoziția telefonică a petentului în mod permanent. Niciun text legal şi nici decizia autorității tutelare nu impune ca părintele care are în acel moment copilul să fie în mod constant accesibil la telefon sau să justifice absența temporară din comunicații, în lipsa unei programări oficiale în acea zi. A considera altfel ar însemna să transformăm simpla inaccesibilitate telefonică într-o infracțiune de ordin contravențional, ceea ce este excesiv, arbitrar şi inadmisibil într-un stat de drept.

Suplimentar, chiar şi în ipoteza în care se admite, strict teoretic, că data de 09.03.2025 ar fi intrat sub incidența graficului de întrevederi stabilit de autoritatea tutelară (ipoteză infirmată anterior prin analiza calendaristică detaliată) se conturează o altă realitate juridică relevantă: conduita tatălui Vadim URSU ridică serioase dubii privind buna sa credință în exercitarea dreptului de a întreține relații personale cu minorul.

Potrivit conținutului deciziei DPDC Buiucani nr. 01/10 din 11.02.2025, întrevederile urmau să înceapă vinerea la ora 17:00, moment de la care tatăl era îndreptățit să preia copilul şi să petreacă timpul cu acesta până duminică la ora 16:00. Or, în cauza de față, este necontestat faptul că dl URSU nu a făcut niciun demers în ziua de vineri, 7 martie 2025, pentru a prelua copilul. Contactul a fost întreprins abia la sfârșitul perioadei în care trebuia să fie cu copilul, ceea ce demonstrează lipsa unei preocupări reale de a respecta graficul şi, mai grav, sugerează o conduită intenționat provocatoare, menită să creeze aparența unei încălcări din partea mamei, în acest fel trădând o lipsă de respect interesului copilului propriu. Graficul nu prevede, şi nici nu poate prevedea, vreo obligație a mamei de a-l apela, anunța sau reaminti tatălui său că este timpul să își exercite dreptul de vizitare. Dimpotrivă, această inițiativă revine în întregime părintelui care dorește să beneficieze de dreptul său, în condițiile şi termenele stabilite, este la discreția dlui. Responsabilitatea pentru exercitarea dreptului de vizită revine exclusiv titularului acestuia, iar neutilizarea efectivă a dreptului nu poate fi transformată într-un reproș adresat celuilalt părinte. Astfel, dacă tatăl nu a întreprins niciun demers concret vineri, la debutul perioadei stabilite, iar recurenta, în mod firesc, a dedus că acesta nu intenționează să preia copilul, ea a fost în drept să organizeze alte activități personale şi familiale cu copilul, în interesul acestuia. În lipsa unei comunicări inițiale din partea tatălui, recurenta nu avea obligația - și nici capacitatea - de a anticipa că acesta va contacta familia abia duminică, pe finalul intervalului, solicitând subit întrevederea. În acest context, trebuie subliniat că întrevederea părinte-copil nu este o prerogativă pe care părintele o poate exercita discreționar şi arbitrar, la orice oră și în orice zi dorește, ci una care presupune rigoare, consecvență și respect față de programul impus în interesul copilului.

Este legitim a concluziona că, în realitate, Vadim URSU nu a manifestat interes autentic pentru desfășurarea întrevederii, ci a acționat cu rea-credință, formulând sesizarea doar pentru a genera un conflict artificial și a o pune pe recurenta într-o lumină nefavorabilă în fața organelor de constatare și a instanței. Această tactică, în care o aparentă inacțiune este provocată intenționat, echivalează cu un abuz de drept și contravine principiului echității procedurale.

Menționează că recurenta nu a săvârșit o inacțiune culpabilă, iar conduita sa nu poate fi calificată ca fiind una exercitată cu rea-credință. Dimpotrivă, din ansamblul circumstanțelor cauzei rezultă că aceasta a acționat în mod constant cu bună-credință, în interesul superior al copilului, iar această atitudine se reflectă în mod obiectiv şi documentat prin demersurile întreprinse chiar de ea pentru stabilirea formală a unui grafic de întrevederi. Această împrejurare este deosebit de relevantă și constituie o veritabilă prezumție de loialitate comportamentală din partea recurentei, exclusiv în sensul respectării cadrului juridic instituit de autoritatea competentă. Faptul că anume recurenta a fost cea care a solicitat emiterea unei decizii clare și oficiale privind programul de întrevederi cu tatăl copilului, confirmă intenția sa de a asigura o relație predictibilă, organizată și respectuoasă între minor şi celălalt părinte,

cu respectarea intereselor şi nevoilor reale ale copilului. În drept, buna-credință este recunoscută ca un principiu fundamental aplicabil tuturor raporturilor juridice, iar comportamentul unei persoane trebuie apreciat în întregul său, nu izolat, și cu referire la coerența şi constanța conduitei sale anterioare. Or, în speță, este ilogic ca o persoană care inițiază procedura de stabilire a unui grafic de întrevederi, urmărind instituirea unor reguli clare şi echitabile, ar dori ulterior să submineze acel cadru juridic chiar de ea solicitat.

Susține apărarea că dna URSU mereu a acționat în interesul copilului, a solicitat stabilirea unui grafic de întrevederi cu tatăl tocmai pentru a-l proteja pe copil, a-i respecta activitățile și ritmul său. Dnei, prin stabilirea oficială a unui grafic, urmărise clarificarea responsabilităților parentale și evitarea conflictelor, nu avea niciun interes să nu se conformeze acestui grafic pe care ea însăși a insistat. În lipsa relei-credințe, a probei intenției şi a vreunui refuz concret şi demonstrabil, atragerea răspunderii contravenționale apare ca fiind în contradicție flagrantă cu principiile fundamentale ale legalității, proporționalității și loialității procesuale.

În continuare, ține să menționeze faptul că procesul-verbal cu privire la contravenție nu a fost întocmit conform normelor legale, iar instanța a depășit această neregularitate, motivând vag cu argumentul formalității excesive. Totuși, sunt situații care impun documentarea efectivă corectă şi totală a cazului, fiind incorect şi injust să ne ascundem sub cortina abundenței de formalități invocate. Instanța susține că scopul şi finalitatea acestei decizii este, în orice context, aflarea adevărului, însă aceasta nu a demonstrat o probare temeinică, convingătoare a aflării adevărului pe cauza dată, bazându-și raționamentele pe probe abstracte, pe aprecierea superficială a acestora și pe interpretări vagi. În cauza de față, procesul-verbal cu privire la contravenție este afectat de neconformități de formă esențiale, care pun sub semnul întrebării legalitatea și validitatea actului. În mod particular, trebuie remarcat faptul că în cuprinsul acestui act nu este indicată ora comiterii pretinsei fapte contravenționale, ceea ce echivalează cu lipsa unui element esențial pentru individualizarea concretă a conduitei pretins ilicite. O astfel de omisiune nu poate fi tratată ca o simplă eroare formală, întrucât afectează în mod direct posibilitatea de a stabili dacă fapta imputată s-a produs în interiorul sau în afara intervalului orar relevant din graficul de întrevederi stabilit de autoritatea tutelară. Conform acestui grafic, tatăl era obligat să aducă copilul înapoi la domiciliul mamei până la ora 16:00, duminica. Prin urmare, dacă presupusa faptă de „nerespectare a graficului" s-ar fi produs după ora 16:00, atunci este evident că recurenta nu mai avea nicio obligație în raport cu programul de întrevederi, iar o eventuală inacțiune survenită ulterior acestui moment nu mai poate constitui o contravenție, nici în contextul unor interpretări privind modul de calcul al săptămânilor.

Reiterează apărarea că pe tot parcursul acestui conflict parental, mama a acționat în mod consecvent pentru și în interesul superior al copilului, evitând în mod justificat organizarea de întrevederi între minor şi tată în afara graficului oficial stabilit de autoritatea tutelară. Această conduită nu este expresia unei atitudini obstructive, ci dimpotrivă, a unei preocupări reale și constante pentru sănătatea psiho-emoțională a copilului, într-un context în care comportamentul tatălui a demonstrat în mod repetat lipsa de responsabilitate şi ignorarea obligațiilor expres prevăzute în actul administrativ care reglementează întrevederile. Potrivit punctului 4 al Deciziei DPDC Buiucani din 11.02.2025, tatăl este obligat să ia în considerare

dorința şi starea copilului în ziua întrevederii, obligație pe care acesta o ignoră, abordând programul într-o manieră arbitrară, inclusiv prin tentative de a relua legătura târziu, atunci când copilul este deja antrenat în alte activități stabilite în prealabil. în plus, punctul 5 al aceleiași decizii prevede că tatăl trebuie să respecte regimul de activitate al copilului, cerință esențială pentru menținerea stabilității emoționale a minorului, însă acest aspect este constant ignorat. Mai mult, orice modificare a graficului de întrevederi trebuie, conform punctului 9 al deciziei, să fie agreată în prealabil cu mama, obligație pe care tatăl a încălcat-o în mod repetat, inclusiv în situații anterioare în care a luat copilul şi a plecat la mare fără acordul acesteia.

La fel, punctul 6 din decizie interzice în mod expres purtarea de discuții neadecvate vârstei copilului sau orice acțiune de influențare negativă a minorului împotriva mamei - aspecte pe care recurenta le-a constatat direct prin modificările de comportament ale fiului la întoarcerea de la întâlnirile cu tatăl. Astfel, întreaga conduită a tatălui, contrară dispozițiilor explicite ale actului tutelar, pune în pericol echilibrul psihologic şi siguranța emoțională a copilului, limite expres prevăzute la punctul 7 al deciziei, și justifică pe deplin poziția consecventă a mamei de a se conforma strict prevederilor graficului întrevederi. Din această perspectivă, insistarea mamei ca întrevederile să aibă loc strict în limitele graficului aprobat nu doar că este legal justificată, dar se impune ca o măsură de protecție în fața conduitei iresponsabile a tatălui.

În suplinirea celor spuse, ține a reaminti că probele nu au fost analizate în mod riguros şi conform exigențelor legale. Instanța reține formal că ar fi fost administrate „probe pertinente, care nu trezesc nicio îndoială şi dovedesc cert comiterea contravenției imputate făptuitorului", însă o asemenea concluzie nu reflectă realitatea obiectivă a dosarului. Intenția recurentei, element esențial pentru existența răspunderii contravenționale, nu a fost demonstrată, iar instanța a apreciat materialul probator într-o manieră abstractă și superficială, fără a-l analiza individualizat, raportat la situația de fapt concretă.

Invocă apărarea că recurenta a fost sancționată pentru o faptă care nu întrunește elementele contravenției prevăzute de art.64 alin.(2), iar în materie contravențională, aplicarea unei sancțiuni în absența unui temei legal clar contravine flagrant principiului fundamental al legalității (*nullum crimen, nulla poena sine lege*).

În contextul imperativului respectării interesului superior al copilului, precum şi al necesității sesizării instanței de recurs asupra erorilor de fapt și de drept comise de instanța de fond, solicită casarea hotărârii atacate și dispunerea rejudecării cauzei cu o analiză riguroasă, completă şi individualizată a circumstanțelor concrete ale speței. Având în vedere că obiectul cauzei vizează în mod direct soarta unui minor, apreciază că se impune aplicarea cu prioritate a principiului protecției copilului, iar instanța de recurs este chemată să corecteze abordarea formalistă şi părtinitoare din prima instanță, în vederea restabilirii echilibrului și echității procesuale.

4. ***Procedura de notificare a părților a fost executată.***

În conformitate cu art.3 alin.(1) Cod de procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească.

La judecarea recursului, Colegiul Penal reieșind din modificările operate prin Legea nr. 245 din 31.07.2023 „pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și a Codului contravențional”, în vigoare din 22.08.2023), în temeiul art.447 alin.(1), (2) Cod de procedură penală (în redacția Legii nr. 245 din 31.07.2023 „pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și a Codului contravențional”, în vigoare din 22.08.2023), Colegiul penal a dispus examinarea cauzei penale în ordine de recurs, în lipsa părților, fiindu-le comunicat acestora despre data, ora și locul examinării cauzei penale și cu acordarea dreptului depunerii referinței.

În conform art.471 alin.(1) Cod contravențional, recursul se judecă de un complet din 3 judecători, fără prezența părților.

Fiind notificate de către instanța de recurs părțile la proces, în conformitate cu art.471 alin.(2) Cod contravențional, agentul constatator, și contravenientul au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că sunt în drept să depună prin intermediul Secției monitorizare și relații publice a Curții de Apel Centru, referințe, completări la cererea de recurs, sau alte cereri/demersuri, însă acestea trebuie să parvină la instanța de recurs, cu cel puțin 1 (una) zile înainte de data ședinței de judecată. Deci, cauza contravențională se va examina în lipsa părților în procedură scrisă.

La data de 21 ianuarie 2026, prin intermediul Secției monitorizare și relații publice a Curții de Apel Centru, URSU Vadim a depus referință asupra recursului declarat de avocata Doina Ioana STRĂISTEANU în interesele persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional URSU Alexandra, prin care a solicitat respingerea ca neîntemeiată recursului declarat cu menținerea Hotărârii din 19.06.2025 dosar 4-752/2025, în vederea neadmiterii pe viitor a astfel de fapte antisociale.

A indicat că avocata D. STRĂISTEANU în numele făptuitoarei ,în ședința de judecată a comunicat că este adevărat că clienta sa nu a permis acces la copil si nici comunicare telefonică la data de 9 martie ora 9.30 min, deoarece 8-9 martie nu fac parte din a 2 săptămână a lunii martie . Şi că copilul nu a dorit să şi vadă tata sau sa vorbească cu acesta şi precum se temea să vorbească telefonic, tremura. Informează instanța de recurs că toate declarațiile făcute de avocata STRĂISTEANU si clienta acesteia URSU Alexandra în procesul verbal de audiere, nu corespund adevărului, nu sunt probate prin nici un mijloc de probă poartă un caracter ne veridic si au fost dezbătute minuțios în cadrul instanței de fond. Weekendul 8-9 martie face parte din 2 săptămână a lunii martie , iar întrevederile subsemnatului cu copilul minor au avut loc pe data de 23-24 martie care este a 4 săptămână. La data de 9 martie 2025 la orele 9.30 URSU Vadim aflându-se pe strada *****, a solicitat 112 pentru constatarea faptei , fapt constatat de raport BPRO anexat la materialele cauzei.

Informează instanța de recurs la materialele cauzei a fost anexată hotărârea din 15.12.2025 care se refera la aceeași contravenție pe art.64 alin.(2) dar pe fapte ce au avut loc pe data de 08 martie 2025 ,în cadrul acestui proces contravențional Alexandra URSU si Avocata D. STRĂISTEANU nu au negat faptul că weekendul 8-9 martie face parte din 2 săptămână a lunii martie ceea ce corespunde deciziei DPDC Buiucani 1/10 din 11.02.2025 iar motivul ,, Adevărat,, al îngrădirii şi împiedicării dintre tată şi fiu a fost faptul că copilul nu voia să si vadă tata. Instanța a respins aceasta poziție având în vedere cu a fost probata

această declarație a făptuitoarei si precum ultima a mai comis asemenea fapte sub alte pretexte fiind sancționată de politie.

Adevăratul aspect al refuzului de a facilita acces la copil **,** este de fapt că pe data de 13.03.2025 copilul urma să fie audiat de către expert - psiholog Centrului Național de Expertize Judiciare , în vederea consultării opiniei acestuia cu privire la locul de trai (anexa). Adică URSU Alexandra a comis contravenție cu intenție directă știind ca copilul este mai atașat de tata şi avocata a ghidat-o să comită astfel de contravenție , tata să nu aibă acces. La fel decizia din 11.02.2025 nr 01/10 prin punctul *7* prevede expres atenționarea URSU Alexandra de a oferi acces la copil, în zilele de întrevederi, însă URSU Alexandra a ignorat acest act administrativ. Ori ultima putea oferi acces la copil tatălui măcar pe 5 min având în vedere ca fiul nu a putut comunica nici telefonic cu tata de aproximativ o 2-3 săptămână , mama copilului blocând telefonul acționând cu rea intenție.

Informează instanța de recurs subsemnatul a înaintat 48 de plângeri la poliție în ultimii 3 ani pe fapte de împiedicare de comunicare cu copilul , sunt multe cauze contravenționale similare, care se află în examinare la Politie, care se afla în formă de contestație la procuror, Judecătoria Chișinău , care se afla în examinare la Curtea de Apel precum acest dosar. Conduita făptuitoarei este una destul de problematică având în vedere ultima achita sute de mii de lei avocatei STRĂISTEANU pentru acoperire , rezolvare a împiedicărilor dinte tata şi copil.

Cât privește afirmațiile avocatei cu privire la dreptul la un proces echitabil, printre care şi prezumția de nevinovăție, prevăzută de art. 6 § 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, instanța de judecată verifică legalitatea şi temeinicia procesului-verbal cu privire la contravenție şi sancțiunea aplicată. Instanța a constat complexitatea şi numărul plângerilor înaintate de subsemnatul pe fapte identice. Procesul verbal este temeinic la fel ca si argumentele infantei de fond.

Referitor la afirmațiile avocatei că tata nu are dreptul sa aibă acces deoarece nu a preluat copilul pe data de 07 martie ora 16.00 . Aceasta afirmație este absurda, ori subsemnatul a depus plângere la Inspectoratul de poliție şi pe 7 martie 2025 , pentru că nu s-a conformat deciziei DPDC din 11.02.2025 nr. 01/10. Poliția nu a perfectat proces contravențional pe data de 07 martie, acordându-i timp făptuitoarei să schimbe conduita ilicită , fapt ce nu a avut loc şi formalizat în contravenție prevăzută de art.64 alin.(2) Cod contravențional.

Conform decizie DPDC 01.10.2025 act administrativ permite dreptul de avea , solicita acces, întrevederi , comunicarea cu fiul în perioada 7 martie 16.00 până 9 martie duminica ora 17.00. Ori contravenție comisa de făptuitoare URSU Alexandra a fost una continua conform art.10 Cod contravențional, constituie contravenție fapta - acțiunea sau inacțiunea - ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât infracțiunea, săvârșită cu vinovăție, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod şi este pasibilă de sancțiune contravențională. La materialele dosarului sunt anexate răspunsurile DPDC Buiucani din perioada februarie-martie 2025 , la plângerile pe fapte de nerespectarea actului administrativ de comunicare dintre tată şi copil prin care autoritatea tutelară recomandă victimei URSU Vadim să se adreseze la Poliție având în vedere că nu este de competența lor de a o sancționa pe URSU Alexandra, învinuirea adusă lui URSU Alexandra este clară, or,

agentul constatator a realizat o descriere concretă a contravenției, cu specificarea faptei (acțiunii sau a inacțiunii) autorului şi a tuturor circumstanțelor de natură a-i conferi faptei acest caracter. Procesul Verbal este semnat de către URSU Alexandra, subsecvent făptuitoarea a recunoscut vinovăția pe deplin în prezenta agentului constatator.

Solicită instanței de recurs să atragă atenția la pozițiile avocatei STRĂISTEANU în actele judecătorești anexate de subsemnatul pe data 19.01.2025 . Ultima distorsionează, induce în eroare si manipulează opinia autorităților face declarații absolut pripite şi lipsite de adevăr. Este unicul avocat în RM care în cauze legate de copiii minori, își ghidează clienții să ascundă copiii de celălalt părinte folosind diferite căi de intimidare a politiei, cât si autorităților. Subsemnatul a depus plângere pe URSU Alexandra că în nenumărate rânduri îngrădește comunicarea dintre tată şi copil, sub varii pretexte absolut lipsite de orice temei legal, informez instanța de recurs că însăși avocata sa este mentorul la toate aceste îngrădiri şi împiedicări nejustificate.

5. *Deliberând asupra motivelor invocate în recurs, verificând legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate, pe baza probelor administrate şi cercetate de prima instanță, Colegiul penal ajunge la concluzia de a respinge ca fiind nefondat recursul declarat de avocata Doina Ioana STRĂISTEANU în interesele persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional URSU Alexandra, împotriva Hotărârii Judecătoriei Chişinău (sediul Buiucani) nr. 4-752/2025 din 19 iunie 2025, din considerentele ce succed.*

6. În conformitate cu prevederile art.473 alin.(1) pct.1) lit.c) Cod contravențional, după examinarea recursului, instanța de recurs *respinge recursul şi menține hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.*

Instanța de recurs relevă că, domeniul contravențional a fost asimilat „acuzațiilor în materie penală", în înțelesul european autonom al art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Analizând situația de fapt a cauzelor *Ziliberberg contra Moldovei, hotărâre din 01.02.2005, §35 și Anghel contra României, hotărâre din 04.10.2007, §52*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a notat că în aceste spețe predomină elementele care sugerează că a fost vorba de acuzații penale. Astfel, în materie contravențională au fost recunoscute garanțiile procedurale specifice materiei penale, printre care și prezumția de nevinovăție, prevăzută de art.6 §2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Este de menționat că, la judecarea cauzei instanța de fond a ținut cont de cerințele art.458 Cod contravențional, care prevede că, la examinarea cauzei contravenționale instanța de judecată este obligată să determine caracterul veridic al contravenției imputate, existența cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei, vinovăția persoanei precum și alte circumstanțe ce au importanță la examinarea cauzei, adică să examineze cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv cu respectarea dreptului la un proces echitabil și la apărare.

Colegiul subliniază că, judecarea cauzei în instanță s-a desfășurat cu respectarea prevederilor normelor contravenționale ce reglementează procedura respectivă. Hotărârea judecătorească cuprinde, circumstanțele constatate, probele pe care se întemeiază concluzia,

norma contravențională în baza căreia este adoptată soluția, astfel fiind dată în conformitate cu prevederile art.462 Cod contravențional.

7. În fapt, potrivit materialelor cauzei Colegiul penal reține că, la data de 14.03.2025 agentul constatator al IP Botanica al DP mun. Chișinău, Oleg CORCIUBAȘ, a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 454943 în privința lui URSU Alexandra, pe faptul că, la data de 09.03.2025, în mun. Chișinău, str. *****, a încălcat graficul de întrevedere cu copilul și nu a permis tatălui întrevederea cu copilul.

Acțiunile lui URSU Alexandra au fost calificate de către agentul constatator conform art.64 alin.(2) Cod contravențional, adică *încălcarea de către părinți/reprezentanți legali, bunici, frați sau surori ale copilului a deciziei autorității tutelare privind stabilirea modului de realizare a dreptului de comunicare cu copilul se sancționează cu amendă de la 6 la 12 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 12 la 24 de ore.*

Așadar, agentul constatator, în persoana lui Oleg CORCIUBAȘ, a expediat în adresa instanței materialul contravențional pentru examinare și soluționare în conformitate cu art.395 alin.(1) Cod Contravențional.

Prin Hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 4-752/2025 din 19 iunie 2025, a fost recunoscută vinovată de comiterea contravenției prevăzute de art.64 alin.(2) Cod Contravențional, stabilindu-i sancțiune sub formă de amendă în mărime de 12 (doisprezece) unități convenționale în beneficiul statului ceia ce constituie 600 (șase sute) lei.

8. Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, Colegiul Penal conchide, că recurentul nu a prezentat instanței de recurs careva argumente și probe prin care s-ar dovedi netemeinicia și ilegalitatea soluției adoptate de prima instanță, din care considerente va respinge ca nefondat recursul declarat în prezenta cauză, cu menținerea Hotărârii primei instanțe.

Instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și a ținut cont de cerințele art.457-458 Cod Contravențional care prevăd examinarea contravenției sub toate aspectele, complet și obiectiv, clarificând circumstanțele ce au importanță pentru soluționarea justă a cauzei.

Instanța de fond corect a conchis că actele contravenționale întocmite în privința lui URSU Alexandra sunt legale și învinuirea adusă este întemeiată, fiind confirmată prin probe, pertinente, concludente, admisibile și utile procesului de stabilire a adevărului.

În acord cu art.374 Cod contravențional, procesul contravențional este activitatea desfășurată de autoritatea competentă, cu participarea părților şi a altor persoane titulare de drepturi şi de obligații, având ca scop constatarea contravenției, examinarea şi soluționarea cauzei contravenționale, constatarea cauzelor şi condițiilor care au contribuit la săvârșirea contravenției. Procesul contravențional începe de drept din momentul sesizării sau al autosesizării agentului constatator privind săvârșirea contravenției. Procesul contravențional se desfășoară pe principii generale de drept contravențional, în temeiul Constituției, al prezentului cod, al Codului de procedură penală, precum şi al normelor dreptului internațional şi ale tratatelor internaționale cu privire la drepturile şi libertățile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte.

Potrivit art.458 alin.(1) Cod contravențional, examinând cauza contravențională, instanța de judecată este obligată să determine: a) caracterul veridic al contravenției imputate;

b) existența cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei; c) vinovăția persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional; d) existența circumstanțelor atenuante și/sau agravante; e) necesitatea sancționării și, după caz, caracterul sancțiunii contravenționale; f) alte aspecte importante pentru soluționarea justă a cauzei. Pentru a purcede la analiza existenței sau inexistenței faptei contravenționale, prioritar instanța de judecată va analiza cuprinsul procesului-verbal cu privire la contravenție prin raportarea acestuia la cerințele imperative prevăzute de legea contravențională prin prisma existenței temeiurilor de declarare a nulității absolute sau relative.

9. Astfel, cu referire la legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenție, analizând cuprinsul acestuia prin raportare la cerințele prevăzute de lege sub sancțiunea nulității absolute, instanța de recurs constată că dispozițiile legale în materie au fost respectate. Iar, procesul-verbal cuprinde toate mențiunile prevăzute de art.443 și 445 Cod contravențional, neexistând temeiuri de nulitate absolută.

Colegiul penal reține că, Legea prevede redactarea procesului verbal într-o anumită formă *ad validatem*, cu respectarea tuturor prescripțiilor legale de fond și formă, pentru încheierea sa valabilă, în scopul producerii efectelor juridice, pentru care a fost întocmit, astfel la cazul dedus spre examinare au fost respectate prevederile art.443 alin.(1) lit.d), e) Cod contravențional, și anume, procesul-verbal cu privire la contravenție va include încadrarea juridică a faptei, norma materială contravențională și indiciile calificative ale elementelor constitutive ale contravenției; va cuprinde fapta contravențională, locul și timpul săvârșirii ei, circumstanțele cauzei care au importanță pentru stabilirea faptelor și consecințelor lor juridice, evaluarea eventualelor pagube cauzate de contravenție.

În continuare, instanța de recurs remarcă că procesul – verbal cu privire la contravenție fiind întocmit de un organ al statului aflat în exercițiul funcțiunii trebuie sa i se recunoască valoarea probatorie sub aspectul constatării stării de fapt, ca efect al triplei prezumții de autenticitate, veridicitate și legalitate. În acest sens este de menționat că în jurisprudența CtEDO s-a reținut în mod constant că prezumțiile nu sunt în principiu, contrare Convenției. În așa mod, Curtea a constatat anterior că prezumțiile de fapt și de drept se regăsesc în orice sistem de drept; în principiu, convenția nu derogă de la acestea, însă în materie penală obligă statele contractante să nu depășească un anumit prag. În special, articolul 6 § 2 impune statelor să aibă în vedere aceste prezumții, aceasta în limite rezonabile, ținând cont de gravitatea faptelor și păstrând dreptul la apărare (*Salabiaku împotriva Franței, hotărârea din 7 octombrie 1988, seria A, nr. 141-A, pag. 15, pct. 28; Telfner împotriva Austriei, nr. 33501/96, pct. 16, 20 martie 2001*).

Constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfășurată de agentul constatator, de colectare și de administrare a probelor privind existența contravenției, de încheiere a procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, după caz, a dosarului în instanța de judecată sau în alt organ spre soluționare.

În această ordine de idei, agentul constatator a făcut dovadă stării de fapt prin înscrisurile depuse la dosar și apreciate de instanțe, iar instanța reține că încheierea procesului – verbal cu privire la contravenție este temeinică. Sub acest aspect, instanța conchide că, față de probele administrate în cauză, prezumția de legalitate a actului

administrativ, din care decurge prezumția de autenticitate şi prezumția de veridicitate nu au fost răsturnate în cazul de față, în condițiile în care săvârșirea faptei contravenționale a fost constatată pe baza constatărilor personale a agentului constatator și a probelor acumulate.

Examinând materialele cauzei contravenționale Colegiul nu a stabilit încălcarea cărorva drepturi şi libertăți ale lui URSU Alexandra. La fel, se reține că, procesul-verbal cu privire la contravenție a fost întocmit în prezența făptuitorului, fapt confirmat prin semnătura aplicată la rubricile corespunzătoare.

În ceea ce privește critica apărării referitoare la pretinsa nulitate a procesului-verbal cu privire la contravenție, determinată de neindicarea orei săvârșirii faptei și de pretinsa lipsă de claritate a învinuirii, Colegiul o apreciază ca fiind neîntemeiată, pentru următoarele considerente.

Potrivit principiilor dezvoltate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în special în cauza *Maslova şi Nalbandov c. Rusiei*, instanțele naționale sunt ținute să asigure soluționarea cauzelor în fond, prin stabilirea vinovăției sau nevinovăției persoanei acuzate, în vederea realizării scopului procesului – aflarea adevărului obiectiv, restabilirea ordinii de drept și garantarea drepturilor tuturor participanților la proces. În acest sens, Curtea a subliniat că formalismul excesiv nu trebuie să prevaleze asupra examinării fondului cauzei.

Totodată, jurisprudența constantă a Curții relevă că excluderea automată a probelor este justificată doar în situații excepționale, precum cele ce implică încălcarea gravă a drepturilor fundamentale, în special obținerea probelor prin tratamente contrare art. 2 din Convenție. În celelalte cazuri, eventualele neregularități de ordin procedural urmează a fi evaluate de instanța națională sub aspectul impactului lor asupra echității procesului, putând genera, după caz, consecințe precum diminuarea răspunderii, dar nu neapărat nulitatea actului.

Raportând aceste principii la circumstanțele cauzei, Colegiul reține că procesul-verbal contestat conține mențiuni suficiente pentru individualizarea faptei imputate, fiind indicată data comiterii acesteia – 09.03.2025, precum și natura conduitei pretins contravenționale. Or, omisiunea indicării orei exacte nu este de natură să afecteze validitatea actului, în lipsa demonstrării unui prejudiciu efectiv adus dreptului la apărare.

Sub acest aspect, Colegiul observă că apărarea a susținut că lipsa orei ar împiedica verificarea încadrării faptei în intervalul orar prevăzut de graficul de întrevederi stabilit de autoritatea tutelară, potrivit căruia tatăl avea obligația de a restitui copilul până la ora 16:00 în ziua de duminică. Cu toate acestea, o atare argumentație nu poate fi reținută, întrucât din descrierea faptei rezultă fără echivoc că nu se impută o simplă depășire a intervalului orar sau o întârziere în executarea obligației, ci refuzul integral de a permite întrevederea cu copilul la data menționată.

În aceste condiții, elementul temporal invocat de apărare își pierde relevanța juridică, întrucât existența sau inexistența unei depășiri a orei-limită nu are aptitudinea de a influența calificarea faptei, atâta timp cât conduita reținută constă în neexecutarea în totalitate a obligației stabilite prin graficul de întrevederi.

Prin urmare, Colegiul conchide că procesul-verbal cu privire la contravenție întrunește cerințele de legalitate și claritate, iar pretinsele omisiuni invocate nu sunt de natură să atragă nulitatea acestuia, nefiind demonstrată vreo vătămare concretă a drepturilor procesuale ale persoanei sancționate.

Subsecvent, din cercetarea actului menționat, instanța de recurs constată că agentul constatator a respectat prevederile art.443 alin.(1) lit. a)-h) Cod contravențional şi a inserat data (ziua, luna, anul), ora şi locul încheierii, calitatea, numele şi prenumele agentului constatator, denumirea autorității pe care o reprezintă; numele, prenumele, domiciliul, ocupația persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional, datele din buletinul ei de identitate sau, după caz, din alt act care stabilește identitatea persoanei, fapta contravențională, locul şi timpul săvârșirii ei, circumstanțele cauzei care au importanță pentru stabilirea faptelor şi consecințelor lor juridice, evaluarea eventualelor pagube cauzate de contravenție; încadrarea juridică a faptei, norma materială contravențională şi indiciile calificative ale elementelor constitutive ale contravenției; mențiunea prin semnătură despre aducerea la cunoștința persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional a drepturilor şi obligațiilor lor prevăzute la art.384 şi 387, obiecțiile şi probele pe care persoana în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional le aduce în apărarea sa, iar decizia de remitere a cauzei este stipulată clar şi descifrabil.

Totodată, agentul constatator a descris în conținutul actului fapta contravențională, formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite, argument prin care Colegiul nu a constatat incertitudini la descrierea faptei şi persoanei.

10. Instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și a ținut cont de cerințele art.457-458 Cod contravențional care prevăd examinarea contravenției sub toate aspectele, complet și obiectiv, clarificând circumstanțele ce au importanță pentru soluționarea justă a cauzei și corect a conchis că actele contravenționale întocmite în privința lui URSU Alexandra sunt legale și învinuirea adusă este întemeiată, fiind confirmată prin probe, pertinente, concludente, admisibile și utile procesului de stabilire a adevărului.

Potrivit prevederilor art.381 alin.(4) Cod contravențional, *autoritatea competentă să soluționeze cauza contravențională are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția persoanei, cât şi cele care dezvinovățesc persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional, precum şi circumstanțele atenuante sau agravante.*

În baza art.440 alin.(1) Cod contravențional, *constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfășurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existența contravenției, de încheiere a procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, după caz, a dosarului în instanță de judecată sau în alt organ spre soluționare.*

Această împrejurare fundamentează la nivel de principiu că, sarcina probei în procedura contravențională desfășurată în fața instanței de judecata revine în primul rând organului constatator și, în condițiile în care acesta face dovada vinovăției, petiționarul urmează să-și probeze nevinovăția. În asemenea situație, întru respectarea garanțiilor sus indicate, instanța de recurs a verificat legalitatea și temeinicia deciziei de sancționare şi a procesului verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 454943 din 14.03.2025.

Colegiul penal reconfirmă poziția instanței de fond, precum că, concluziile agentului constatator aferent vinovăției lui URSU Alexandra în comiterea contravenției prevăzute de art.64 alin.(2) Cod contravențional, sunt fondate, iar acuzarea formulată de agentul constatator se întemeiază pe probe certe și concludente, la materialele procesului contravențional au fost anexate probe materiale care confirmă fapta incriminată de agentul constatator contravenientei, ceea ce echivalează cu îndeplinirea obligației pozitive a agentului constatator de demonstrare a vinovăției acestuia. Or, probele sunt elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de codul contravențional, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței contravenției, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției şi la cunoașterea altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

11. Respectiv, contrar celor invocate în recurs, și în corespundere cu art. 425 alin. (2), (3), (4), (5) Cod contravențional vinovăția lui URSU Alexandra este probată pe deplin, inclusiv prin multitudinea înscrisurilor prezentate de agentul constatator în susținerea procesului-verbal cu privire la contravenție, și anume:

- scrisoarea de expediere (f. d. 1);

- foaie de titlu (f. d. 2);

- proces-verbal cu privire la contravenție nr. MAI06 454943 din 14.03.2025, întocmit în privința lui URSU Alexandra (f. d. 3);

- informația „112" din 09.03.2025 ora 09:30 min. (f. d. 4);

- cererea lui URSU Vadim prin care solicită organelor de poliție să întreprindă măsuri legale împotriva soției URSU Alexandra pe faptul nerespectării graficului de întrevedere cu copilul minor 3 zile consecutiv din data de 01.03.2025 până la data de 09.03.2025 (f. d. 5);

- explicațiile lui URSU Vadim (f. d. 7);

*- copia deciziei Direcției pentru protecția drepturilor copilului sect. Buiucani nr. 01/10 din 11.02.2025 cu privire la cererea prealabilă a mamei URSU Alexandra cu privire la modificarea programului de întrevederi a copilului minor cu tata URSU Vadim potrivit căruia s-a decis: „3.1 întrevederile copilului cu tata vor avea loc în a II-a și a IV-a săptămână a lunii în ziua de vineri tata ia copilul de la ora 17:00 și petrece timp cu copilul până duminică la ora 16:00, tata conduce copilul acasă". La fel. expres s-a indicat la pct. 7 că, „Se atenționează mama, URSU Alexandra, să faciliteze întrevederile tatălui URSU Vadim cu copilul URSU *****și să nu pună impedimente în acest sens. Decât în cazurile când comportamentul tatălui și aceste întrevederi, ar fi în detrimentul intereselor copilului sau prezintă pericol pentru starea lui fizică și psihică", iar la pct. 11 a fost menționat că, „Se atenționează părinții, URSU Vadim și URSU Alexandra, să nu creeze situații de conflict în prezența copilului URSU *****, să se comporte respectuos unul cu altul, inclusiv cu copilul, astfel ca să nu pericliteze echilibrul psihic a acestuia." (f. d. 7-8);*

- extras din conversația de pe site-urile de socializare „Viber" (f. d. 9);

- raportul BPRO (f. d. 10);

- explicațiile lui URSU Alexandra din 14.03.2025 potrivit cărora comunică că, copilul refuză de a se vedea cu tata, copilul refuză de a comunica de ce se teme și tremură, nu poate forța copilul ca să meargă cu tatăl, la data de 07 martie copilul nu a fost preluat de tatăl său de la grădiniță (f. d. 11);

- citație expediată în adresa lui URSU Alexandra pentru data de 26.03.2025 ora 10:00 (f. d. 12);

- citație expediată în adresa lui URSU Alexandra pentru data de 20.03.2025 ora 10:00 (f. d. 13);

- raportul agentului constatator din 14.03.2025 (f. d. 14);

- copia răspunsului Direcției pentru protecția drepturilor copilului sectorul Buiucani din 13.03.2025 expediat în adresa lui URSU Vadim (f. d. 24-25);

*- copia ordonanței de protecție din 23.04.2025 eliberată pe un termen de 3 luni prin aplicarea măsurilor de protecție împotriva violenței în familie cauzată victimei URSU Vadim și copilului minor URSU *****de agresorul URSU Alexandra (f. d. 42);*

- copia raportului de evaluare psihologică a copilului minor (f. d. 48-51);

- extras din conversația de pe site-urile de socializare „Viber" potrivit căreia se constată faptul că URSU Vadim a încercat de a o contacta pe URSU Alexandra însă aceasta nu a reacționat (f. d. 58)

Probele prezentate nu au fost contestate de către făptuitor, careva probe ce resping faptele stabilite de către agentul constatator instanței nu au fost prezentate. Astfel, sub aspectul temeiniciei procesului-verbal, instanța de recurs reține că, situația de fapt reținută în demers corespunde realității.

Instanța de recurs constată că în raport cu cele enunțate, art.425 alin.(2) Cod contravențional cuprinde dispoziții exprese cu privire la forța probantă a procesului verbal cu privire la contravenție şi altor probe acumulate, fiind reglementat că, în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul verbal cu privire la contravenție, procesul verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul verbal de percheziție, procesul verbal privind cercetarea la fața locului, procesele verbale privind alte acțiuni procesuale efectuate în conformitate cu prezentul cod, explicațiile persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional, declarațiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză.

La fel, instanța reține că, legiuitorul în art.442 alin.(1) Cod contravențional, a definit procesul verbal cu privire la contravenție, ca fiind un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Subsecvent, a fost legiferat și faptul că procesul verbal cu privire la contravenție se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezența persoanei în privința căreia a fost pornit procesul contravențional, fie în absența sa.

Interpretând art.425 alin.(2) în coroborare cu art.442 alin.(1) Cod contravențional, rezultă că procesul verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 454943 din 14.03.2025 face dovada cu privire la situația faptică și încadrarea în drept stabilită de agentul constatator a săvârșirii nemijlocite a contravenției, urmând a fi examinat în raport cu actele existente la dosar.

Prin urmare, toate aceste înscrisuri apreciate în cumul cu circumstanțele speței, dovedesc fără echivoc că anume cet. URSU Alexandra, în calitate de părinte a încălcat decizia autorității tutelare privind stabilirea modului de realizare a dreptului de întrevedere cu

copilul, pentru care acțiuni și necesită să fie sancționată conform prevederilor art.64 alin.(2) Cod contravențional, acțiuni considerate drept faptă contravențională.

În această ordine de idei, agentul constatator a făcut dovadă stării de fapt, fiind stabilit cu certitudine faptul că, URSU Alexandra la data de 09.03.2025, în mun. Chișinău, str. *****, a încălcat graficul de întrevedere cu copilul și nu a permis tatălui întrevederea cu copilul. Sub acest aspect, instanța conchide că, față de probele administrate în cauză, prezumția de legalitate a actului administrativ, din care decurge prezumția de autenticitate şi prezumția de veridicitate nu au fost răsturnate în cazul de față, în condițiile în care săvârșirea faptei contravenționale a fost stabilită pe baza constatărilor personale a agentului constatator și a probelor acumulate. În contextul circumstanțelor arătate, instanța reține că prezumția de legalitate și temeinicie de care se bucură procesul-verbal de constatare a contravenției, ca și act autentic nu a fost răsturnată de către contravenientă, deși i s-a creat cadrul necesar și suficient în acest sens. Fiind legal citată nu s-a prezentat la ședința de judecată pentru a face careva explicații.

12. Totodată, Colegiul respinge criticile recurentei referitoare la pretinsa necorespundere a datei de 09 martie 2025 cu graficul de întrevederi stabilit prin decizia autorității tutelare și le apreciază ca fiind neîntemeiate.

În acest sens, recurenta a susținut că data de 09.03.2025, care a căzut într-o zi de duminică, ar reprezenta ultima zi a primei săptămâni a lunii martie, iar nu a celei de-a doua săptămâni, motiv pentru care această zi nu ar intra sub incidența programului de întrevederi stabilit pentru săptămânile a II-a și a IV-a ale lunii. Potrivit acestei interpretări, prima perioadă de întrevedere ar fi urmat să înceapă abia la data de 14 martie 2025.

Colegiul nu poate reține o atare interpretare, întrucât aceasta este una formală și contrară scopului reglementării stabilite de autoritatea tutelară.

Din conținutul deciziei Direcției pentru protecția drepturilor copilului sect. Buiucani nr. 01/10 din 11.02.2025, rezultă că întrevederile copilului cu tatăl urmează a avea loc în săptămânile a II-a și a IV-a ale lunii, începând de vineri, ora 17:00, până duminică, ora 16:00. Prin urmare, esența acestui program constă în asigurarea unei perioade efective și continue de întrevedere de tip weekend (vineri–duminică), iar nu într-o interpretare rigidă, pur calendaristică, a numerotării zilelor lunii.

În acest context, Colegiul reține că, în situația în care prima zi a lunii cade într-o zi de sâmbătă sau duminică, acele zile nu pot constitui, în mod real și efectiv, o „săptămână” în sensul avut în vedere de autoritatea tutelară, întrucât ar lipsi componenta esențială a programului – ziua de vineri. Or, o interpretare contrară ar conduce la diminuarea nejustificată a duratei întrevederilor și, implicit, la restrângerea dreptului părintelui de a menține relații personale cu copilul.

Astfel, în vederea respectării scopului programului de întrevederi și a principiului interesului superior al copilului, noțiunea de „săptămână” urmează a fi interpretată în mod funcțional, și nu strict formal, în sensul că prima săptămână completă a lunii este aceea care permite realizarea integrală a intervalului vineri–duminică.

Raportând aceste considerente la situația concretă, Colegiul constată că în consecință, perioada 03–09 martie 2025 reprezintă, în mod efectiv, a doua săptămână completă a lunii,

iar intervalul care include data de 09 martie 2025 se circumscrie celei de-a doua săptămâni în accepțiunea funcțională a graficului de întrevederi.

Prin urmare, data de 09 martie 2025 se încadrează în perioada corespunzătoare unei săptămâni în care urma să fie realizată întrevederea, conform graficului stabilit, iar susținerile recurentei în sens contrar sunt lipsite de temei.

Această interpretare este confirmată și de materialele cauzei, inclusiv extrasele din corespondența electronică purtată prin intermediul aplicației „Viber", din care rezultă că tatăl a manifestat diligență în vederea realizării întrevederii, însă aceasta nu a avut loc din cauza lipsei de reacție a recurentei, ceea ce denotă o conduită de neexecutare a obligațiilor stabilite prin actul autorității tutelare.

În consecință, Colegiul conchide că apărarea întemeiată pe o pretinsă interpretare eronată a săptămânilor lunii nu poate fi primită, aceasta fiind contrară atât scopului graficului de întrevederi, cât și principiului asigurării efective a relațiilor personale dintre părinte și copil.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit pct.7) din decizia Direcției pentru protecția drepturilor copilului sect. Buiucani nr. 01/10 din 11.02.2025, *mama, URSU Alexandra, a fost expres atenționată asupra obligației de a facilita întrevederile tatălui, URSU Vadim, cu copilul minor URSU *****și de a nu crea impedimente în realizarea acestora. Această obligație este una pozitivă, continuă și derivă din necesitatea asigurării dreptului copilului de a menține relații personale cu ambii părinți.*

Totodată, actul autorității tutelare prevede în mod expres o singură limitare a acestei obligații, și anume situația în care întrevederile sau comportamentul părintelui ar fi în detrimentul interesului superior al copilului ori ar prezenta un pericol pentru integritatea sa fizică sau psihică. Or, în prezenta cauză, nu au fost invocate și nici demonstrate circumstanțe obiective care să justifice refuzul sau limitarea întrevederilor din asemenea considerente.

Mai mult, potrivit pct.11 din aceeași decizie, ambii părinți au fost atenționați să evite crearea situațiilor conflictuale în prezența copilului și să adopte un comportament respectuos reciproc, inclusiv față de minor, în vederea protejării echilibrului psihic al acestuia. Această prevedere nu instituie o condiție pentru realizarea întrevederilor, ci dimpotrivă, stabilește un standard de conduită ce urmează a fi respectat în cadrul exercitării drepturilor și obligațiilor părintești.

Prin urmare, interpretarea coroborată a acestor dispoziții conduce la concluzia că URSU Alexandra avea obligația legală și expres stabilită de autoritatea competentă de a asigura realizarea efectivă a întrevederilor copilului cu tatăl său, nefiind în drept să refuze sau să ignore solicitările în acest sens în lipsa unor motive temeinice, raportate la interesul superior al copilului.

În consecință, Colegiul constată că neexecutarea acestei obligații, manifestată prin lipsa de reacție și nefacilitarea întrevederii la data reținută (09.03.2025), constituie o conduită contrară dispozițiilor actului autorității tutelare și justifică reținerea răspunderii contravenționale.

Așadar, raportând împrejurările de fapt stabilite la circumstanțele de drept descrise, instanța de recurs constată astfel că, URSU Alexandra corect și întemeiat a fost identificată ca o persoană care în calitate de părinte a încălcat decizia Direcției pentru protecția

drepturilor copilului sect. Buiucani cu privire la programul de întrevederi a copilului minor cu tata URSU Vadim, din care cauză corect a fost recunoscută vinovată în comiterea contravenției prevăzute de art.64 alin.(2) Cod contravențional.

13. Conform art.7 Cod contravențional, *persoana poate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, cu respectarea normelor prezentului cod*. În conformitate cu art.8 alin.(2) Cod contravențional, *este supusă răspunderii contravenționale numai persoana care a săvârşit cu intenție sau din imprudență o faptă prevăzută de legea contravențională.*

Potrivit art.10 Cod contravențional, *constituie contravenție fapta – acțiunea sau inacțiunea ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât infracțiunea, săvârșită cu vinovăție, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod și este pasibilă de sancțiune contravențională. Fapta prejudiciabilă constituie temeiul real al răspunderii contravenționale și se manifestă sub două forme prin intenție sau din imprudență. Intenția este o comportare activă prin care se încalcă o normă prohibitivă ce interzice o anumită activitate, iar imprudența constă din faptul, că persoana care săvârșește fapta își dă seama și prevede urmările care vor surveni în urma acesteia, dar consideră, că în mod ușuratic vor putea fi evitate.*

Conform prevederilor art.14 alin.(1)-(3) Cod contravențional, *contravenția se săvârșește cu intenție sau din imprudență. Contravenția se consideră săvârșită cu intenție dacă persoana care a săvârşit-o își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, a dorit sau a admis în mod conștient survenirea acestor urmări. Contravenția se consideră săvârșită din imprudență dacă persoana care a săvârşit-o își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, dar considera în mod ușuratic că ele vor putea fi evitate, ori nu își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, nu a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor ei prejudiciabile, deși trebuia și putea să le prevadă.*

În speță, agentul constatator în procesul administrării probelor a dovedit intenția făptuitorului URSU Alexandra de a comite fapta imputată, în concluzie, la cazul dedus judecății sunt prezente toate elementele componenței de contravenție.

Prin prisma probelor administrate și apreciate în ansamblu, instanța de recurs reține că acțiunile lui URSU Alexandra au fost corect încadrate juridic în baza art.64 alin.(2) Cod contravențional, fiind întrunite toate elementele constitutive ale contravenției imputate.

Sub aspectul ***obiectului juridic***, contravenția prevăzută de art.64 alin.(2) Cod contravențional ocrotește relațiile sociale ce țin de asigurarea exercitării efective a dreptului copilului și al părintelui de a menține relații personale, în conformitate cu deciziile autorității tutelare, precum și respectarea autorității actelor emise de această instituție.

În ceea ce privește ***latura obiectivă***, aceasta constă în acțiunea sau inacțiunea de încălcare a deciziei autorității tutelare privind modul de realizare a dreptului de întrevedere cu copilul. În speță, Colegiul reține că fapta s-a manifestat prin neexecutarea obligației stabilite în sarcina lui URSU Alexandra de a facilita întrevederile copilului cu tatăl, concretizată prin nepermiterea întrevederii la data de 09.03.2025 și lipsa de reacție la

solicitările repetate ale acestuia. Această conduită constituie o formă tipică de încălcare a programului de întrevederi stabilit prin actul autorității tutelare.

Sub aspectul ***subiectului contravenției***, acesta este unul special, fiind reprezentat de părinți sau alte persoane expres prevăzute de norma legală. În cauza dată, URSU Alexandra are calitatea de părinte al copilului minor, fapt ce o plasează în sfera subiecților activi ai contravenției reglementate de art.64 alin.(2) Cod contravențional.

Referitor la ***latura subiectivă***, Colegiul constată existența vinovăției sub forma intenției, întrucât făptuitoarea a cunoscut existența obligațiilor stabilite prin decizia autorității tutelare și, în pofida acestui fapt, nu a întreprins acțiunile necesare pentru realizarea întrevederii, manifestând o atitudine de pasivitate și ignorare a solicitărilor tatălui. Lipsa unor circumstanțe obiective care să justifice refuzul întrevederii conduce la concluzia că fapta a fost săvârșită cu intenție directă sau, cel puțin, cu intenție indirectă.

În aceste condiții, instanța de recurs conchide că sunt întrunite cumulativ toate elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art.64 alin.(2) Cod contravențional, iar tragerea la răspundere contravențională a lui URSU Alexandra este legală și întemeiată.

14. Instanța de recurs apreciază că argumentele prezentate de apărare sunt nefondate, contrazise de probele administrate în cauză și de dispozițiile legale aplicabile.

În speță apărarea susține că data de 09.03.2025, duminică, nu ar face parte din a II-a săptămână a lunii martie 2025, motiv pentru care fapta nu ar intra sub incidența graficului de întrevederi. Colegiul constată că, potrivit deciziei Direcției pentru protecția drepturilor copilului sector Buiucani nr. 01/10 din 11.02.2025, întrevederile se stabilesc în ***a II-a și a IV-a săptămână a lunii,*** fără ca interpretarea săptămânii să fie limitată la reguli ISO sau la principiul că o săptămână începe obligatoriu luni și se termină duminică.

Prin urmare, stabilirea perioadei de referință nu poate fi rigidizată în raport cu convențiile internaționale de calendar, ci trebuie să se raporteze la obiectivul deciziei autorității tutelare: asigurarea dreptului părintelui de a întreține relații personale cu copilul. În acest context, data de 09.03.2025 intră sub incidența obligației mamei de a permite întrevederea copilului cu tatăl, deoarece decizia DPDC stabilește clar că perioada de vizită se desfășoară de vinerea ora 17:00 până duminica ora 16:00, cuprinzând, deci, și data de 09.03.2025, indiferent de interpretarea calendaristică avansată de apărare.

Avocata susține că nepreluarea apelurilor ar fi lipsită de vinovăție și nu constituie încălcare a graficului. Instanța reține că vinovăția nu se limitează strict la refuzul activ de a preda copilul, ci include și orice acțiune sau inacțiune care împiedică realizarea efectivă a dreptului la întrevedere. În acest caz, întrevederea nu a fost permisă niciun moment pe durata perioadei stabilite (09.03.2025), fapt dovedit prin cererea tatălui (f. d. 5), mesajele din Viber (f. d. 9 și 58), raportul agentului constatator (f. d. 14). Aceste probe demonstrează că întrevederea nu a avut loc datorită conduitei recurentei, constituind neîndeplinirea obligației stabilite de autoritatea tutelară, indiferent de interpretarea calendaristică sau de simplul apel telefonic.

Cu privire la presupusa lipsă a intenției, art.64 alin.(2) Cod contravențional prevede răspunderea pentru încălcarea deciziei autorității tutelare de către părinți sau alte persoane responsabile, fără ca vinovăția să fie condiționată de un refuz manifestat verbal sau de rea-credință dovedită. În speță, faptul că URSU Alexandra nu a facilitat întrevederea minorului,

chiar și în lipsa unui refuz exprimat verbal, întrunește elementul obiectiv al contravenției. Intenția este prezumată de lege în contextul nerespectării obligației stabilite prin decizia DPDC.

Argumentul apărării că acțiunile mamei ar fi motivate de interesul superior al copilului nu poate exonera de răspundere contravențională, deoarece decizia autorității tutelare a stabilit explicit condițiile întrevederii. Bună-credința nu justifică nerespectarea unui act cu forță juridică, mai ales când întrevederea putea fi realizată fără niciun risc pentru minor. În acest context, argumentul că mama a acționat „în interesul copilului" nu are relevanță juridică pentru exonerarea răspunderii.

În lumina probelor administrate și a prevederilor legale aplicabile, argumentele apărării privind calendarul săptămânilor, lipsa orei în procesul-verbal, nepreluarea apelurilor telefonice, presupusa bună-credință și lipsa intenției sunt nefondate. Conduita lui URSU Alexandra constituie o încălcare clară a deciziei autorității tutelare și întrunește elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art.64 alin.(2) Cod contravențional, iar atragerea sa la răspundere contravențională este legală și justificată.

Prin justețea probelor, instanța de recurs consideră acțiunile lui URSU Alexandra corect calificate în baza art.64 alin.(2) Cod contravențional, iar persoana poate fi atrasă la răspundere contravențională fiind vinovată de comiterea contravenției imputate.

Astfel, probele apreciate fiecare în parte și pe toate în ansamblul lor, coroborează între ele, se completeze unele pe altele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert comiterea contravenției imputate. În aceste condiții, procesul-verbal cu privire la contravenție are valoare probatorie sub aspectul stării de fapt. În acest sens, este de remarcat că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a reținut în mod constant că prezumțiile nu sunt contrare, de principiu, Convenției Europene a Drepturilor Omului. Astfel, în cauza Salabiaku v. Franța, 07.10.1998, § 27, Curtea a reținut că prezumțiile sunt permise de Convenție, dar nu trebuie să depășească limitele rezonabile, având în vedere gravitatea mizei si salvgardând drepturile apărării (Radio France și alții v. Franța, 30.03.2004, § 24).

15. Colegiul penal conchide că, față de probele administrate în cauză, prezumția de legalitate a actului administrativ, din care decurge prezumția de autenticitate și prezumția de veridicitate nu au fost răsturnate în cazul de față, în condițiile în care săvârșirea faptei contravenționale a fost constată pe baza constatărilor personale a agentului constatator și a probelor acumulate, iar contravenientei URSU Alexandra i-a fost dată posibilitatea de a face dovada contrarie celor consemnate în procesul-verbal, însă nu a reușit să răstoarne prezumția de legalitate, valabilitate și autenticitate de care se bucură actele contestate.

Astfel, fapta reținută de către agentul constatator prin procesul-verbal cu privire la contravenție contestat, întrunește elementele constitutive ale acestei contravenții, iar toate argumentele la care a făcut trimitere făptuitorul nu determină nulitatea procesului-verbal cu privire la contravenție și încetarea procesului contravențional, atâta timp cât temeiurile invocate de către făptuitor în partea ce ține de lipsa probelor, nu s-a adeverit, or acestea au fost anexate la materialele cauzei și din care rezultă cu certitudine comiterea contravenției imputate.

Suplimentar, având în vedere că, procesul-verbal a fost întocmit cu respectarea tuturor dispozițiilor legale, instanța de recurs reține că, consemnările făcute de către agentul constatator în cuprinsul acestuia referitoare la situația de fapt beneficiază de prezumția de veridicitate, prezumție simplă care poate fi răsturnată prin orice mijloc de probă.

La caz, Colegiul penal relevă că, nu rezistă criticii argumentul recurentului potrivit căruia hotărârea instanței de judecată se limitează la o expunere superficială și abstractă a aspectelor faptice ale cauzei, or se constată că instanța de judecată la examinarea cauzei a determinat caracterul veridic al contravenției imputate, existența cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei, vinovăția persoanei, precum și alte circumstanțe care au importanță pentru examinarea cauzei, adică a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, cu respectarea dreptului la un proces echitabil.

Colegiul penal reconfirmă constatările de fapt ale cauzei, ce rezidă din materialele acumulate la dosar și cercetate nemijlocit de către instanța de judecată, astfel că, se reconfirmă poziția instanței precum că, făptașul nu a prezentat nici o probă pertinentă, concludentă și utilă care ar combate argumentele agentului constatator și ar dovedi contrariul.

În conformitate cu jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, instanțele de judecată sunt obligate să demonstreze vinovăția acuzatului prin adoptarea unor soluții motivate. Lipsa motivelor reprezintă o încălcare a dreptului la un proces echitabil, în cazul în care instanțele judecătorești naționale se abțin de a da un răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, fără a-i oferi părții care le-a formulat posibilitatea de a ști dacă o anumită susținere a fost neglijată sau respinsă, acest fapt va fi considerat o încălcare a dreptului la un proces echitabil *(Ruiz Torija contra Spaniei, 09.12.1994, §29; Papon contra Franței (nr.2), dec., 15.12.2001; Boldea contra României, 15.02.2007, §30)*.

16. Referitor la sancțiunea aplicată de către instanța de judecată, Colegiul apreciază că aceasta a fost a fost administrată în limitele impuse de art.34 a Codului contravențional și în limitele stabilite de art.64 alin.(2) Cod contravențional, în vigoare la momentul comiterii faptei, de altfel fiind stabilită în cuantumul limitei minime aplicabile la acel moment sub formă de amendă în mărime de 12 (douăsprezece) unități convenționale, ceea ce constituie 600 (șase sute) lei, iar ca urmare, sancționarea făptuitorului nu s-a făcut în scop abuziv, ci doar reieșind din faptul că contravenienta URSU Alexandra s-a găsit vinovat de săvârșirea faptelor, astfel cum au fost descrise în procesul verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 454943 din 14.03.2025. Pe lângă aceasta, Colegiul nu a determinat nici alte circumstanțe prevăzute în art.441 Cod contravențional, care ar înlătura răspunderea contravențională.

Prin urmare ținând cont de caracterul şi gradul de pericol social al contravenției săvârșite de contravenienta URSU Alexandra, de personalitatea acesteia, de vârsta şi starea familiară, de circumstanțele atenuante, de circumstanțele agravante nu au fost stabilite, luând în considerație totalitatea circumstanțelor comiterii contravenției Colegiul apreciază pedeapsa aplicată una echitabilă și proporțională acțiunilor contravenientei or această măsură de pedeapsă este echitabilă și proporțională pericolului social al contravenției și persoanei în privința căreia a fost întocmit procesul-verbal și eficient își va atinge scopul de restabilire a echității sociale și prevenirea în săvârșirea de noi contravenții, atât din partea contravenientului, cât și a altor persoane.

Astfel instanța de judecată la aplicarea pedepsei a luat în considerație caracterul şi gradul prejudiciabil al contravențiilor săvârșite, de persoana vinovată, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală, astfel pedeapsa contravențională fiind o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a contravenientului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit contravenții, cauzând anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor.

Mai mult decât atât pedeapsa contravențională are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea contravenientului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi contravenții atât din partea contravenientului, cât şi a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei contravenții i se aplică o pedeapsă echitabilă. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanța de judecată tine cont de gravitatea contravenției săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Din cuprinsul hotărârii, rezultă că instanța de fond a indicat circumstanțe care ar constata cu certitudine că corectarea contravenientei este posibilă doar prin stabilirea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 12 (douăsprezece) unități convenționale, ceea ce constituie 600 (șase sute) lei, enumerând circumstanțele constatate: a ținut cont de gravitatea contravențiilor, săvârșită cu intenție, de motivul acestuia, de persoana celui vinovat.

17. Se apreciază că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor, a ținut cont de cerințele art.457-458 Cod contravențional, care prevăd examinarea cauzei contravenționale sub toate aspectele, complet și obiectiv, clarificând circumstanțele ce au importanță pentru soluționarea justă a cauzei.

Conform prevederilor art.470 Cod contravențional, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute la art.466 Cod contravențional, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Autorul își întemeiază recursul în baza art.466 Cod contravențional, care prevede că hotărârile pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond în cazurile indicate la lit. a)-l). Nici un motiv din cele indicate în dispoziția normei cuprinse la art.467-468 Cod contravențional nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept și care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate.

Din lecturarea textului hotărârii adoptate și pronunțate asupra vinovăției făptuitorului pe faptul comiterii contravenției prevăzute de art.64 alin.(2) Cod contravențional, nu se reliefează împrejurarea că prima instanță a adus atingere art.6 CEDO, prin prisma motivării hotărârii judecătorești, or hotărârea cuprinde, circumstanțele constatate, probele pe care se întemeiază concluzia, norma contravențională în baza căreia este adoptată soluția, fiind dată în conformitate cu prevederile articolului 462 Cod contravențional.

Astfel, Colegiul Penal menționează că careva încălcări, sau abateri de la norma de drept, la emiterea hotărârii, instanța de fond nu a admis, temeiurile invocate de recurent, neavând suport de fapt și de drept, or, nu era posibilă descoperirea și ridicarea probelor prin intermediul unei alte măsuri. Prin urmare, Colegiul consideră că instanța de fond a pronunțat

o hotărâre legală, întemeiată și motivată, iar în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care infirmă/afirmă acuzația, permițând părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță *(Hotărârea CEDO Garcia Ruiz versus Spania).*

Colegiul penal reiterează că, argumentele aduse de către apărare în interesele contravenientului în susținerea cererii de recurs sunt declarative și neconfirmate prin probe pertinente care din punct de vedere al utilității nu coroborează între ele.

Față de lucrul judecat de primă instanță, Colegiul Penal constată o motivare amplă și temeinică a hotărârii pronunțate cu privire la circumstanțele concludente în raport cu cerințele formulate, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului argumentelor primei instanțe. În cazul în care instanța de fond și-a motivat soluția luată, arătând în mod concret la împrejurările care fundamentează concluziile sale, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, prima instanță a dat o apreciere corectă probelor administrate și a adoptat o hotărâre întemeiată, iar cererea de recurs este neîntemeiată, Colegiul penal ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de avocata Doina Ioana STRĂISTEANU în interesele persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional URSU Alexandra, și a menține Hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 4-752/2025 din 19 iunie 2025 fără modificări.

18. Conducându-se de prevederile art.473 alin.(1) pct.1) lit.c), 474 Cod contravențional, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru, -

D E C I D E :

Se respinge ca nefondat recursul declarat de către avocata Doina Ioana STRĂISTEANU în interesele persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional URSU Alexandra, împotriva Hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 4-752/2025 din 19 iunie 2025, în cauza contravențională intentată prin procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 454943 din 14.03.2025 în privința lui **URSU Alexandra** în temeiul art.64 alin.(2) Cod contravențional, şi se menține fără modificări Hotărârea atacată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
Judecătorul **Eugeniu BEȘELEA**

Judecătorii **Andrei CAZACICOV**

Vitalie BUDECI